

Duben – srpen 2007

Seattle, USA

Mamka se v kavárně posadila vedle mě do našeho oblíbeného boxu s vysokými opěradly. Taťka zaujal místo naproti nám. „Tak o co jde?“ zeptal se. Nemohla jsem uvěřit, že jsme se sešli takhle ve třech.

Posezení s rodiči nad zeleninovým salátem nejspíš nevypadá jako něco výjimečného, ale pro mě to byla naprosto převratná událost. Mamka i táta se však museli cítit dost nepříjemně. Za celých devatenáct let, co jsem byla na světě, jsem je totiž ani jedinkrát neviděla sedět u jednoho stolu, natož spolu obědvat. Rozvedli se, když mi byl jeden rok a mamka čekala mou sestru Deannu. Od té doby spolu téměř nepromluvili, dokonce ani po telefonu. Když tedy oba přišli do Eats Market Café v západní části Seattlu, jasně mi tím dokázali, jak mě mají rádi. Mamka si okusovala nehty, taťka se choval věcně a prakticky, ale oba ke mně vysílali stejně vlídné úsměvy.

Za nejpádňější důkaz jejich lásky ke mně a k Deanně jsem však považovala způsob, jakým se vypořádali se svým rozchodem.

Po rozvodu si koupili domy stojící pouhé dva bloky od sebe, aby nám zajistili stejné výhody, jaké mají děti z úplných rodin, takže jsme nikdy neměly pocit, že by spolu bojovali o naši přízeň. Nikdy jsem také nezažila, že by na sebe před námi nějak nasazovali. K sobě navzájem se však chovali, jako kdyby se neznali – ať už je dělily dva bloky domů, anebo pouze dvě řady židlí v sále na školním představení. Při fotbalových zápasech nám oba fandili u postranních čar hřiště, ale chránění řadou dalších otců a matek.

Oddělený život rodičů pro mne znamenal, že pokud jsem jim chtěla sdělit nějakou novinku, musela jsem to udělat nadvakrát. Když jsem tedy tentokrát pozvala oba současně, vedlo mě k tomu odhodlání dát jim jasně na srozuměnou, že jsem učinila zatím nejzávažnější rozhodnutí v celém svém dosavadním životě. Chtěla jsem jim totiž oznámit, že je načase, abych se osamostatnila. Jako pokaždé jsem nejdřív oslovila volnomyšlenkářskou mamku, která odjakživa razila názor, že člověk by měl následovat hlas svého srdce. Když jsem se jí svěřila, že mi moje srdce velí, abych se ve třetím ročníku vysoké školy vydala do italské Perugia, vzdálené 8967 kilometrů od domova, odpověděla mi, jak jsem očekávala: „Jeď tam!“

Mamka se narodila v Německu, ale ještě jako malá holčička se s rodiči přestěhovala do Seattlu. Babička, které jsme říkali Oma, mluvila se mnou a s Deannou už od dětství často německy, ale teprve v prvním ročníku vysoké školy jsem si pořádně uvědomila, že mám přirozené jazykové schopnosti, a začala jsem si pohrávat s myšlenkou, že bych v budoucnu mohla pracovat jako překladatelka. A jednou se snad stát i spisovatelkou. A tak když jsem se měla rozhodnout, kde strávím třetí ročník, napadlo mě v první chvíli Německo. Nakonec jsem ale usoudila, že si musím vybrat cizí jazyk i zemi podle vlastních představ a že by to mělo být něco, na co si již nedělá nárok moje rodina. Byla jsem přesvědčená, že mi to pomůže definitivně dospět.

Německo by nepochybně představovalo bezpečnou volbu, ale na bezpečnost jsem se tehdy neohlížela. Záleželo mi jenom na jediné věci – získat nezávislost. Věřila jsem, že se umím rozhodovat zodpovědně, ačkoliv ve mně občas převládly emoce nad rozumem a způsobily, že jsem šlápla vedle.

Kdybych se skutečně měla stát překladatelkou, zužitkovala bych španělštinu nebo francouzštinu daleko lépe než italštinu, jenomže španělštinu si vybírali téměř všichni a francouzština mě nijak nelákala. Italská kultura mě však fascinovala už na základní škole, kde jsem se učila latinu a seznamovala se s římskými a italskými dějinami. Ještě víc jsem si Itálii zamilovala ve čtrnácti letech, kdy se mi naskytla příležitost poznat ji zblízka – během dvoutýdenního výletu s mamkou a její rodinou. Oma, tetičky, strýcové, otčím, Deanna a já jsme se vměstnali do dvou dodávek a vyrazili na cestu po Německu a Rakousku, během níž jsme navštěvovali příbuzné. V Mnichově jsme oslavili Oktoberfest a potom zamířili do jižní Itálie na prohlídku Pisy, Říma, Neapole, Pompejí a pobřeží Amalfi. Dějiny, které jsem se učila ve škole, dostaly při návštěvě Kolo-sea a trosk Pompejí reálné obrysy. Vzpomínám si, jak jsem všechny tyhle pamětihodnosti ukazovala svým příbuzným a sypala ze sebe všelijaké nesmysly, které jsem si pamatovala ze školy. Vysloužila jsem si tím přezdívku „turistická průvodkyně“. Úzké dlážděné uličky a domy s cihlovými základy, které byly na hony vzdálené všemu, co jsem znala ze Seattlu, mi naprosto učarovaly. Itálii jsme navštívili měsíc po teroristických útocích z 11. září a místní obyvatelé se k nám chovali skutečně vřele, s upřímnou účastí. Odjížděla jsem s přesvědčením, že je to nesmírně pohostinná země s obrovským kulturním a historickým bohatstvím.

Ve druhém ročníku vysoké školy jsem se přihlásila na lekce italštiny pro začátečníky. Když jsem pak zjistila, že moje domovská Washingtonská univerzita pořádá v Římě kurz tvůrčího psa-

ní v italštině, připadala jsem si jako v sedmém nebi. Obsahoval totiž všechno, po čem jsem toužila. Především jsem však musela zvládnout italštinu a ponořit se na devět měsíců do místní kultury – to vše v malém městě Perugia. V červnu jsem pak hodlala vyrazit se vši parádou do Říma.

Ze všeho nejdřív mě ale čekal nejdůležitější úkol – přesvědčit tátu, který na všechno pohlíží velice pragmaticky, pracuje ve finanční sféře, přemýšlí v číslech a potrpí si na důkladné plánování. Čekala jsem, že jako člověk, který věci hodnotí z praktického hlediska a vyniká organizačními schopnostmi, bude mít spoustu otázek, takže jsem si některé odpovědi prozíravě připravila už předem.

Schůzku s oběma rodiči jsem si domluvila také kvůli tomu, abych dala tatkově jasně najevo, že ho mám ráda úplně stejně jako mamku. A když jsem ho prosila, aby mi důvěřoval a souhlasil s mým odjezdem do Perugia, myslela jsem to zároveň jako omluvu, že chci vůbec odjet pryč.

V prvním a ve druhém ročníku vysoké školy jsem totiž začala daleko víc pohlížet na spoustu věcí ze zorného úhlu svých blízkých. A zároveň jsem si postupně sestavovala přehled svých dřívějších skutků, k nimž mě vedly ryze sobecké důvody. Na předním místě v tomto soupisu se ocitlo veškeré mé chování k tatkově v době, kdy jsem procházela pubertou.

Oficiálně jsem u něj odmalička bývala každý druhý víkend. Táta nepatřil mezi rodiče, kteří na své děti neustále dohlízejí, a tak nechával všechny každodenní drobnosti na mamce. Pokud jsem se tedy potřebovala nějak rozhodnout, pokaždé jsem se obracela na ni. Mamka mi pak vyložila všechny možnosti a vybídla mě, abych se rozhodla sama. Táta stál v tomhle procesu volby úplně stranou.

Dům, ve kterém bydlel se svou druhou ženou Cassandrou, byl pouze jejich, ne můj. Když se jim narodily mé nevlastní sestry

Ashley a Delaney, musely jsme se s Deannou přestěhovat z naší společné ložnice na rozkládací pohovky v dětském pokoji. Skutečný domov jsem měla jenom ve svém vlastním pokoji, vedle Deanny, maminky a jejího druhého manžela Chrise. Tam jsem se cítila nejlépe. Mamka nás nechávala navlékat si na sebe všechno, co jsme chtěly, a budovat si vzadu na zahradě bunkry. Za deštivého počasí jsme s Deannou vracely na správnou cestu zbloudilých slimáků, kteří se zatoulali do jídelny škvírou pod zadními dveřmi. Taťka po nás chtěl, abychom si pod skleničky s pitím dávaly tácky, ukládaly videokazety s filmy a cédéčka podle abecedy a nosily barevně i stylově sladěné oblečení.

Ve čtrnácti letech jsem mu řekla, že už k němu nemůžu chodit, protože mám přehršel mimoškolních aktivit a spoustu přátel. Ve skutečnosti mi ale nesmírně vadila prohlubující se propast mezi našimi životy. Takže jsem se rozhodla, že ji ještě rozšířím. Teď jsem ji ale chtěla zasypat. Nadobro.

Při zevrubném zkoumání studijních programů, které se mi nabízely v Itálii, jsem si uvědomila, že je pro mě tátova podpora velice důležitá. Proto jsem ještě nikdy nic nenacvičovala tak pečlivě jako rozhovor, který mě čekal. Chtěla jsem na taťku udělat dojem a vůbec jsem netušila, co si počnu, pokud mě nevyslyší. Pustila jsem se tedy do obhajoby svého nápadu ještě předtím, než nám servírka přinesla menu.

„Tati, ráda bych příští rok studoval italštinu v Perugii,“ začala jsem a snažila se, aby to vyznělo naprosto věcně. „Leží na půli cesty mezi Florencií a Římem, ale je lepší než obě tahle města, protože je menší a klidnější a nejezdí tam hordy amerických studentů. Budu se tam stýkat jenom se samými seriózními učiteli. Ponořím se do místní kultury. A tady mi pak uznají všechny jejich kredity.“

Táta se k mé obrovské úlevě zatvářil vstřícně.

Povzbuzená jeho reakcí jsem vydechla a pokračovala: „Uni-

verzita pro cizince v Perugii je docela malá škola, která se soustřeďuje výhradně na výuku italštiny. Mají intenzivní program a čeká mě tam spousta práce. Pokud nebudu sedět v učebně, přesunu se do knihovny. Už jen to, že budu muset od rána do večera mluvit italsky, mi moc pomůže.“

Tatka přikývl. Mamka, potěšená mým úspěchem, se šťastně usmívala.

„Doma už nebydlím skoro dva roky, při studiu pracuju a přitom mám pořád dobré známky. Ujišťuju tě, že se o sebe umím postarat.“

„Mám jenom strach, že jsi až příliš důvěřivá, Amando,“ řekl tatka. „Co když se ti něco stane? Nemůžu tam jenom tak zavolat nebo pro tebe přijet. Budeš úplně sama v cizí zemi, daleko od domova.“

Táta se sice dokáže uvolnit, ale když vystupuje v roli rodiče, dokáže mluvit stejně upjatě jako otec z nějakého sitcomu z padesátých let.

„Právě o tohle jde, tati. Zakrátko mi bude dvacet, jsem dospělá. Zvládnu to.“

„Ale zatím je na nás, abychom se o tebe starali,“ namítl. „Co když onemocníš?“

„Mají tam nemocnici. A teta Dolly bydlí v Hamburku. Je to docela blízko.“

„Kolik dělá školné? Pomyslela jsi na všechny výlohy?“

„Všechno jsem si spočítala. Dokážu si zaplatit jídlo i další výdaje,“ odpověděla jsem. „Loni v zimě jsem přece pracovala ve třech zaměstnáních. Všechno jsem si uložila do banky. Mám na účtu sedm tisíc osm set dolarů.“

Táta si propletl prsty a položil ruce na stůl. „Jak se tam budeš přepravovat?“

„Univerzita je v centru a po městě jezdí autobusy,“ řekla jsem.

„Kromě toho je Perugia malá. Žije tam jenom sto osmdesát tisíc lidí. Určitě se tam rychle zorientuju.“

„Jak s námi budeš udržovat spojení?“

„Koupím si v Itálii mobil a celou dobu budu na e-mailu. Můžeme spolu mluvit i přes Skype.“

„Budeš bydlet na koleji?“

„Ne, ubytování si musím najít sama. Určitě ale seženu nějaké dobré bydlení blízko školy. Zašla jsem na naše zahraniční oddělení a vyptala se tam. Univerzita pro cizince mi dá hned po příjezdu seznam dostupných nabídek. Ráda bych bydlela s Italy, abych se mohla pořád pocvičovat v jejich jazyce.“

Nevěděla jsem, co na to taťka řekne, ale každopádně jsem počítala s tím, že se o mém plánu budeme dohadovat celé týdny. Proto mě překvapilo, že na něj kývl, ještě než jsem vzala do ruky vidličku.

„Jsem na tebe pyšný, Amando,“ prohlásil. „Tvrďe jsi pracovala a ušetřila sis spoustu peněz. Uvědomuju si, jak je to pro tebe důležité.“

Bylo mi jasné, že jsem jen jediná kapka v moři dvou set padesáti tisíc amerických studentů, kteří na podzim zamíří do zahraničí, ale přesto jsem svou nadcházející cestu do Perugia vnímala jako nejdůležitější krok v celém svém dosavadním životě. V okruhu mých přátel a známých z Washingtonské univerzity šlo navíc o naprosto mimořádnou událost, protože většina z nich do ciziny nikdy nevyjela. Případala jsem si výjimečná a velice odvážná. Z Itálie se vrátím jako vyspělý člověk, jehož změnil už jen sám fakt, že do téhle země odjel. A kromě toho budu mluvit plynně italsky.

Roční pobyt v zahraničí pro mě představoval úplně první zkušenost, kdy jsem měla být odkázána jenom sama na sebe. Většina mých přátel ze seattleské střední školy – jezuitské příprav-

ky pro studenty, kteří chtějí pokračovat ve studiu na vysoké škole – si v posledním ročníku podala přihlášky na univerzity a koleje vzdálené stovky mil od domova. Někteří dokonce plánovali odjet na úplně opačný konec Spojených států. Já jsem sice nechtěla promeškat žádné dobrodružství, ale zároveň mi bylo jasné, že ještě nejsem natolik vyzrálá, abych odjela pryč. Proto jsem se rozhodla, že se přihlásím na Washingtonskou univerzitu v Seattlu, kam jsem mohla dojíždět z domova na kole, a dopřeu si tak ještě trochu času, než se ze mě definitivně stane dospělý člověk. Ale ještě před maturitou jsem se začala pídit po zahraničních programech, které nabízela studentům moje budoucí univerzita.

Většina mých spolužáků ze střední školy stála na společenském žebříčku o dost výš než já. Bydleli v Bellevue – na výstavním předměstí s honosnými vilami u jezera – a sousedili s manažery Boeingu, Starbucks či Microsoftu.

Školné jsem tehdy hradila ze stipendia a bydlela ve skromné čtvrti v západní části Seattlu, nedaleko od své nejlepší kamarádky Brett, s níž jsem se přátelila už od útlého dětství. Byla jsem dost svérázné stvoření, které se nejčastěji stýkalo s věčně zakaboněnými čtenáři japonské mangy, s ostrakizovanými homosexuály a s divadelními nadšenci. Učila jsem se japonsky, a když jsem ve škole přecházela po chodbách z jedné učebny do druhé, hlasitě jsem si propěvovala.

Protože jsem nezapadla do žádné skupinky, chovala jsem se naprosto přirozeně. Tím jsem si ovšem vykoledovala jistotu, že už ani nikam nezapadnu.

Upřímně řečeno, na svém životním stylu bych nic nezměnila, i kdybych si to mohla dovolit. Odjakživa jsem byla spíš spořivá než rozhazovačná a dojíždění do školy na kole mě bavilo víc, než kdyby mě tam dopravovalo BMW. Nicméně musím kajicně přiznat, že jsem ve třetím ročníku vyměnila své dosavadní přátele

za partu lidí, kteří se nechovali tak excentricky. Doted' se kvůli tomu cítím trapně.

Už od dětství jsem byla schopná vycházet téměř s kýmkoliv. Na střední škole se mi však poprvé v životě stalo, že si ze mě někdo dělal legraci nebo – což jsem nesla ještě hůř – že mě ignoroval.

Nakonec jsem se tam spřátelila se skupinou kluků a děvčat, kteří představovali jakýsi hlavní proud a vyznačovali se mimořádnou soudružností. Právě ta mi na nich imponovala ze všeho nejvíc. Po chodbách chodili v jednom početném chumlu a společně obědvali i trávili veškerý volný čas po vyučování. Působili dojmem, jako by se znali už celou věčnost. Svým někdejšími přátelům, kteří mě měli rádi, ačkoliv jsem byla jiná než oni (nebo možná právě proto), jsem tím ale ublížila. K novým kamarádům, kteří se projevovali především jako milovníci zábavy, mě poháněl především pocit nejistoty. Nesmírně mě mrzí, že jsem neměla tolik kuráže, abych zůstala sama sebou, bez ohledu na názory svého okolí.

Neznamenalo to však, že jsem se uvnitř nějak změnila. Jako většina teenagerů jsem si dobře uvědomovala své chyby. Připadala jsem si strašně neohrabaná. Neuměla jsem se pořádně vyjádřit, a uvědomovala jsem si, že některé mé výroky znějí neomaleně. Vyváděla jsem věci, za které by se většina mladých lidí v mém věku i dospělých styděla – například jsem kráčela po ulici v póze Egypťanky z nějakého starověkého reliéfu nebo jsem napodobovala slona – ale moji přátelé tyto výstřelky kvitovali nadšením. Dovolovala jsem svému okolí, aby si ze mě dělalo terč svých vtípků, protože jsem chtěla navodit dobrou náladu. Lidem, kteří mě měli rádi, připadala moje ztřeštěnost roztomilá. Nejbližší přátelé a příbuzní jen dobrosrdečně vrtěli hlavou a říkali: „To je prostě naše Amanda.“